

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ

OZBROJENÁ ŽENA

Švédský
rodinný thriller

Mladá fronta

Ozbrojená žena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Kateřina Janouchová

Ozbrojená žena – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kateřina Janouchová

Ozbrojen ena

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
OZBROJENÁ
ŽENA

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová

Text © Kateřina Janouchová, 2016

Translation © Lucie Johnová, 2018

ISBN 978-80-204-4677-0 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5197-2 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5198-9 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5197-2 (Mobi)

*Chci být někdo jiný,
cizí člověk, někdo jiný než já.*
Pär Lagerkvist

VYMANIL SE JÍ Z NÁRUČÍ A POSADIL SE. Zůstala ležet za jeho zády, ještě rozpálená milováním.

- Díky, žes přišel, řekla měkce.
- Nemáš zač, odpověděl a zvedl se.

Měl hroznou chuť na cigaretu, palčivě ji cítil po celém těle. Sice někdy kolem Vánoc kouřit přestal, ale tu a tam se touha po nikotinu vracela. V téhle situaci si navíc připadal zahnaný do kouta, téměř zneužitý. Napadlo ho, jestli se takhle nějak cítí prostitutky. Jako by měl tělo pokryté jakousi špinavou blánou, jako by zaprodal duši. Je vůči ní v podřízeném postavení, možná o ni vlastně vůbec nestojí. Tak proč se sem nechal zatáhnout? Proč na její zapísknutí přiběhl jako pejsek?

Venku se na modročerné obloze třpytily hvězdy. Díval se z okna na spící čtvrt. Na přepychové fasády, které však většinou působily sterilně, opuštěně. Tahle garsonka na občasné přespávání se stala jejich hnízdečkem lásky – malý byt, kde se mohli setkávat, aniž o tom kdokoli věděl. Zpočátku mu tohle uspořádání vyhovovalo. Žena, s níž se ještě před chvilkou objímal v posteli, mu připadala jistým velmi zvláštním způsobem přitažlivá. Možná ho nejvíc vábilo právě to, že nehrají stejnou ligu. Chodit sem bylo dobrodružství, pocit, že jsou jejich schůzky zakázané, ho vzrušoval na nejvyšší míru. Stejně jako mnoho dalších mladých mužů už od puberty snil o tom, že ho jednou svede nějaká atraktivní žena starší než on. Nestoudná milenka, která bude vědět, co chce, a bude si to bezostyšně brát. Skutečnost, že někde v pozadí čeká její manžel, vzrušení jen umocňovala.

Žádné cigarety nemá. Chybí mu tudíž přijatelná záminka, aby se mohl obléknout a vyjít na balkon. Nebo aby se vrátil domů. Představa, že tu bude spát, ho znechucovala. Na druhou stranu svou milenkou nechtěl ranit. Nebylo by zrovna kavalírské, kdyby takhle uprostřed noci odešel. Není žádná eskortní služba, ne v tom pravém slova smyslu. Ona mu nic neplatí. Jedinou odměnou je mu možnost ležet v pohodlné posteli pod drahou pokrývkou s prachovým peřím a nechat se uspokojovat ženou, s níž si pěstuje zakázaný milostný poměr.

Otočil se a vydal se po tlustém koberci a lakovaných parketách do předsíně, z níž se vcházelo do koupelny. Když rozsvítil a zavřel za sebou dveře, zůstal chvíli stát na místě. Klouzal pohledem po stěnách obložených černými dlaždicemi a po kouřovém skle sprchového koutu. Celou jednu kratší stěnu pokrývalo zrcadlo se zabudovanými bodovými zářivkami a umělá orchidej na miniaturní policiče dodávala místnosti elegantní atmosféru, i když byla jinak koupelna dost malá. Znovu si pomyslel, jak je život nespravedlivý, ten pocit se mu v posledních měsících stále vracel. Tahle ženská má zvláštní byt jen na to, aby se tam mohla scházet s milencem, a přitom je o byty taková nouze! V téhle útulné garsonce by mohl bydlet on, nemusel by platit drahý podnájem. Měla by samozřejmě mít rozum a podělit se – zrovna tak, jako by to měli udělat i všichni ostatní boháči. Proč to jí samotné nedojde? Pomalu v něm vyplouval na povrch hněv. Musí jí přece být jasné, že jeho život není zrovna nejlhčí, že podobně jako spousta dalších studentů a čerstvých absolventů má co dělat, aby nějak vyšel. Jenže ona je, jakmile dojde na cokoli jiného než na společný sex, podivně lhotejná. Jen málokdy se ho zeptá, jak se má. Jenom neustále omílá své vlastní problémy a obavy. Někdo by jí měl dát za vyučenou. Tyhle myšlenky se mu už honily hlavou nějaký čas a byly čím dál neodbytnější. Zpočátku je potlačoval, připadaly mu ne důstojné. Ale čím déle se s ní scházel, tím konkrétnějších obrysů nabývaly. Nakonec si na ně zvykl. Bral je téměř jako samozřejmost.

Oči, které se na něj dívaly ze zrcadla, působily unaveně. Vlasy má divoce rozčuchané. Rozhodně nevypadá nijak šťastně, i když by měl zářit uspokojením. Ale copak ji tohle zajímá? Dostala, co chce, takže je spokojená. *Ale ty z toho taky něco máš, šeptal hlásek v jeho nitru. Přízněj si to, ty si ten pocit, že je do tebe blázen, užíváš.*

Vnitřní monolog nabíral na intenzitě. Měl by jít domů, to by vážně měl.

Najednou se dveře otevřely a ona vplula do koupelny. Nahá a rozpálená ho zezadu objala, položila mu tvář na záda. Na jejím laskání bylo něco svůdného. Nedokázal mu odolat. Vtáhla ho do sprchy, pustila vodu. Hlas v hlavě utichl.

– Díky, že jsi dnes večer přišel a postaral se o mě, prohlásila a natáhla se pro sprchový gel. – Nemám nikoho jiného, s kým bych si mohla popovídat.

Místo odpovědi ji políbil.

Ani si nepřipadal jako lhář.

CECILIE PŘILOŽILA zaměstnaneckou kartu ke čtečce a vzápětí se ozvalo důvěrně známé cvaknutí, které jí napovědělo, že se skleněné dveře odemkly. Nechala je za sebou zaklapnout, kývla na pozdrav personálu na recepci a vydala se po schodech nahoru. Tu trochu každodenního pohybu, kterou si mohla dopřát, si pečlivě chránila, a i když byla někdy unavená, zařala zuby a překonala to. Poslední dobou to s fyzickou aktivitou nebyla žádná sláva, v téhle roční době to nikdy nebylo snadné, protože dny byly pořád ještě krátké a ulice pokryté sněhem. Ani teploty pod nulou nelákaly k delším procházkám, a tak se alespoň snažila vyhnout sezení, jak jen mohla. Od chvíle, kdy jí vypovědělo srdce, už sice uběhlo několik let, ale i nadále se snažila držet aktivního životního stylu a dopřát si denně alespoň hodinovou procházku. Hodně jí pomáhal krokoměr v mobilu. Zaznamenával kilometry i výdej energie, a pokud se jí podařilo být chvíli v pohybu už dopoledne, cítila se po zbytek dne svěžejší.

V šatně bylo živo. Cecilie pokývla na pozdrav kolegyním, vzala si čisté pracovní oblečení a odnesla si je ke své skřínce.

– Panebože, jak já nesnáším únor, povzdychla si Anki, která se převlékala vedle ní. Stáhla si vlasy vzadu do přísného ohonu a urovnala si límeček polokošile s krátkým rukávem.

– Dneska jsi tu nějak brzo, podivila se Cecilie.

– Pro jednu, zasmála se Anki. – Koneckonců netušíme, jak dlouho tu ještě budeme, takže bychom si to nejspíš měly užít, dokud je čas.

To, že klinice Victoria hrozí zrušení, už nebylo žádné tajemství. Hned jak bylo tohle soukromé porodnické zařízení otevřeno, se proti němu rozpoutal jakýsi hon na čarodějnice, v posledních měsících však kritika přerostla v bouři. Navíc vyšlo najevo, že má klinika velké finanční ztráty. Bylo jedno, jaké argumenty k její obraně zazní. Podle několika vlivných politiků z krajského zastupitelstva byla klinika Victoria zkrátka prodělečná, elitářská a ohrožovala bezpečnost pacientek. Cecilie nebyla s celou tou problematikou obeznámena nijak důkladně, nebylo však pochyb, že se tady jedná o boj o moc na vysokých místech. Porodní asistentky pochopitelně

trápily různé otázky a dohady a v neposlední řadě v nich vřel hněv. Na porodním oddělení vládla obrovská nejistota.

– Slyšelas něco nového? zeptala se Cecilie, když vycházely ze šatny.

– Nic víc, než je v novinách, pokrčila Anki rameny. – Jenom že to vypadá špatně. Budeme rády, když nás tu nechají do léta.

Klinika byla v provozu necelé tři roky a místnosti byly pořád jako nové a působily svěže, i když zdejšími porodními pokoji prošlo za tu dobu už několik tisíc rodin. Cecilie sklouzla pohledem ze dveří ze světlého dřeva na dokonale vydrhnutou podlahu. Vzpomínala, kolik zlé krve nadělalo, když se řada porodních asistentek rozhodla odejít z porodních oddělení velkých nemocnic a začaly pracovat ve Victorii. Za vznikem kliniky stála Pernilla Stålbjelkeová, nadšená propagátorka privatizace ve švédském zdravotnictví, a ke spolupráci si přizvala Ramonu Örnmaneovou. Představovaly si, že vybudují porodní kliniku s komplexním přístupem k rodičkám, kde by se těšila respektu celá rodina. Ramona sem pak zlákala Cecilii a ta svého rozhodnutí ani na vteřinu nelitovala. Možná že ty, kdo kliniku kritizovali, poháněla závist, jakýsi odpor k představě, že by zdravotnické zařízení mohlo být vedené skutečně důstojně a kvalitně, že není nutné, aby fungovalo jen jako obrovský aparát, kde se neustále vyžaduje co nejvyšší efektivita. Cecilie si připomněla, jak před téměř dvěma lety navštívila jednu alternativní porodní kliniku v Paříži a setkala se s porodní asistentkou Geraldine. Připadalo jí zvláštní, že prosperující společnost nedokáže nastávajícím maminkám nabídnout optimální péči ve formě harmonicky naladěných porodních asistentek, trochy té rentability, ale především dostatečně předvídaté politiky – tohle všechno dohromady by s sebou ve výsledku přineslo spokojené maminky, dobře prospívající děti a šťastné tatínky. Škoda, že tuhle rovnici bylo zjevně velmi těžké vyřešit.

Provozní místnost šuměla tlumeným hovorem. Do předávání služby zbývalo ještě pár minut. Cecilie zjistila, že už dorazila Louisa. Jejich pohledy se setkaly. Bude to mezi nimi ještě někdy jako dřív? Momentálně spolu mimo službu prohodily sotva pár slov,

i když vlastně měly k rozhovorům o důvod víc než dřív. Jenže není přece jenom na mně, abych se naše kdysi tak dobré vztahy snažila uvést do původního stavu, říkala si Cecilie. Musí se na tom podílet i Louisa. Takové myšlenky byly sice samozřejmě značně dětinské, ale i ona je přece jen člověk. I když už je dospělá, v hloubi duše jí hlodá iracionální pocit, že ji kamarádka zradila.

Jednoho dne jí to možná přestane připadat divné. Jednoho dne si na to určitě zvykne. Měla by. To, co se stalo, je přece logické. Lidé se zamilovávají a jejich vztahy se posouvají na novou úroveň. Nemůžou se vždycky ohlížet na stará přátelství nebo na to, že se s někým vídají v práci.

Louisa vypadala uvolněně, nic v její tváři nenaznačovalo, co se za tou klidnou fasádou děje. Cecilie sklopila oči a nechala pohled bloudit po průhledných plexisklových stojanech na informační brožurky. „Pro zdravotnický personál – jak můžete přispět k utváření personalizované péče?“ A „Vyplatí se vědět – než půjdete jednat o výši platu.“ Pak se zadívala za Louisu, na obrazovku, kde se zobrazovaly křivky CTG v reálném čase, na laminovaný stůl s počítači a telefony. Přála si, aby hlášení při předávání služby konečně začalo, aby mohla pustit z hlavy myšlenky na to, co ji pořád ještě naprosto nevysvětlitelně popouzelo: že její bývalý manžel a Louisa jsou teď spolu.

PERU NILSSONOVÍ DANÝ STAV VĚCÍ několik let vyhovoval. Dokonce mu připadalo, že se mu podařilo zorganizovat si život obzvláště šťastným způsobem. Mohl se soustředit na práci a pracovat přes čas, kdykoli to bylo zapotřebí, aniž by to musel vysvětlovat nespokojené manželce, která by seděla doma a nervózně bubnovala prsty na stole. Měl pěkný vztah se svými dospělými syny a stýkal se s nimi dostatečně často. Dokonce i vztahy s bývalou ženou se časem normalizovaly a on ji teď vnímal spíš jako starou kamarádku, se kterou kdysi něco měl. A taky tu byla Cecilie Lundová, skvělá porodní asistentka, která pro něj začala hodně znamenat. Jinými slovy, v jeho životě by měl vládnout klid a soulad.

Jenže takhle to u lidí nefunguje. Člověk se nezklidní a nepřijme bez reptání, co má. Per si přesně nepamatoval, kdy se mu ten slabý naříkavý hlásek, který později začal znít čím dál naléhavěji, ozval v nitru poprvé. Možná to bylo některého z té nekonečné řady nedělních rán, kdy se v posteli pro dva vzbudil sám a chybělo mu tam teplé ženské tělo, které by mohl obejmout. Možná některého toho večera, kdy dorazil unavený a hladový z práce a strčil si do mikrovlnky ohřát plastovou vaničku s kupovanými masovými kuličkami. Možná některého úplně obyčejného úterý, kdy si najednou připadal osamělý, nebo některý čtvrtek, kdy poslal Cecilii esemesku, jež zůstala bez odpovědi.

Třeba už ho začíná strašit blížící se stáří. Dlouho si připadal nesmrtelný, díval se sám na sebe jako na člověka, který si ze všeho nejvíc cení svobody. Byl s tím, že jejich láska s Cecilíí nemá pevný rámec, že spolu nemusí sdílet starosti všedního dne, spokojený. Monotónní předvídatelnost každodenních problémů ho vždycky děsila a s tím, co dokáže udělat s manželstvím, už měl své zkušenosti. Člověku se snadno přihodilo, že měl najednou život přesně nalinkovaný, ovšem vymanit se z něčeho takového už bylo těžší.

Jenže on najednou touží právě po tomhle.

Po někom, ke komu by se mohl vracet. Po někom, s kým by večer usínal a ráno se probouzel. Po někom, kdo by mu byl nablízku, bezpodmínečně a nezištně. Zkrátka a dobře touží po životní partnerce, která by mu pomáhala zahánět myšlenky na osamělost.

A jedinou ženou, kterou si v téhle úloze dokázal představit, byla Cecilie. Neměl sílu začínat znovu od začátku, už jen při té představě ho přepadala únava. Mladší kolegové se s ženami dávali dohromady přes internet a mobil, jemu však připadalo odporné, jak banálně taková láska působí. Nezdálo se mu to být o nic lepší, než kdyby si vybírali ženskou společnost z nějakého katalogu. V tomhle chladnokrevném, vypočítavém lovu na společnici do postele nebylo nic opravdového, a navíc měl dojem, že jak jeho kolegové konzumují sex ve štědrých dávkách, jejich pohled na ženy se rychle zplošťuje.

Jenže měsíce ubíhaly a pokaždé, když se chystal Cecilii navrhnout, že by svůj vztah mohli posunout na vyšší úroveň, jako by mu něco svázalo jazyk. Pokoušel se přijít na to, co mu brání na tohle téma začít, a nakonec si byl nucen přiznat nepříjemnou pravdu. Prostě se bojí.

Björn měl pravdu. Když něco funguje, člověk by to neměl měnit. Kdyby Cecilie souhlasila, mohla by to být ve výsledku hotová katastrofa. Ovšem kdyby odmítla, bylo by to taky špatné. Mohlo by to znamenat, že ho možná nemiluje tak silně jako on ji, a jakou by pak taková láska měla cenu? V tuhle chvíli se zdálo, že Cecilii to, jak se věci mezi nimi mají, vyhovuje. Jenže co když i ona uvažuje podobně jako on a jen nemá odvalu s tím návrhem přijít jako první? Co když si jedou každý po své koleji, a přitom oba touží po tom, aby mohli začít žít spolu, aniž by jeden či druhý musel udělat první krok?

Pera vlastní nerozhodnost trápila a nelíbilo se mu, že si připadá tak slabý.

Výsledkem byl kompromis. Napřed Cecilii naznačil, že by nebylo špatné s někým sdílet život. Nevyšla mu nijak zvlášť vstříc, a tak pár týdnů počkal. Potom o tom začal znovu. Lidé, kteří spolu žijí, bývají zdravější. Takové soužití má pozitivní účinky na imunitní systém – i na peněženku. Člověk tak totiž ušetří hromadu peněz.

Ale Cecilie moc nezabrala ani na tohle.

Měl si ty signály lépe vyložit a další krok už nepodnikat.

Nicméně jakmile se míč jednou začal kutálet, už se nedal zastavit.

Nakonec pozval Cecilii na oběd a po dvou sklenkách vína se jí přímo zeptal, co si o jeho návrhu myslí. Zatvářila se překvapeně a odpověděla, že si to musí nechat projít hlavou. Pak začali mluvit o něčem jiném.

Nezodpovězená otázka však mezi nimi zůstala viset.

A Perův pocit marnosti sílil.

HLÁŠENÍ PŘI PŘEDÁVÁNÍ SLUŽBY MĚLA jako vždy na starosti koordinátorka Marion, neobvyklé ovšem bylo, že dnes vypadala velmi unaveně. Pod očima měla temné kruhy, a dokonce i rudou rtěnku, jindy tak dokonale nanesenou, jako by tentokrát použila ve spěchu. Možná se prostě jen špatně vyspala, říkala si Cecilie.

- Je prima, že už jsme všechny tady, prohlásila Marion, ale do očí se ostatním porodním asistentkám nepodívala.

- Tak se podíváme, co to tu máme.

Otočila se k bílé tabuli a na chvíli se odmlčela, vypadalo to, že o něčem přemýšlí. Pak pokračovala:

- Dnes je tu ještě celkem klid. Na jedničce máme prvorodičku, volala sem v noci, délka trvání těhotenství 35 + 6. Měla pocit, že se plod nějak méně hýbe, což ji pochopitelně znepokojilo. Ale kardiografická křivka vypadá dobře, to malé se má čile k světu. Možná ji ještě pošleme domů. Není skoro vůbec otevřená a nemá kontrakce, které by stály za řeč. Na dvojce je Lisen, třiadvacetiletá vícerodička, je otevřená na pět centimetrů, ale už nějaký čas je na tom pořád stejně, nějak se to zarazilo. Je u ní Carmen, asi jí nakonec dá vyvolávačku.

Marion nabrala dech, a spustila rychlejším tempem:

- Pokoj číslo tři, nestabilní poloha plodu, třetí dítě, rodička otevřená jen na dva centimetry. Na čtyřce máme indukci porodu, dvaadvacátý týden a dítě je podle ultrazvuku velké, nastávající maminka je hodně nervózní a teď ke konci to má dost těžké a trpí výkyvy nálad. Teď když dostala vyvolávačku, je to pro ni samozřejmě snazší. A na pětce... no ano, ovšem, paní sem volala několikrát, kontrakce zhruba po pěti minutách a jsou dlouhé, kolem šesti minut - tak jsem jim řekla, ať přijedou, a teď se to samozřejmě zklidnilo. Ale tahle nastávající maminka je neobvyklá, má s sebou své starší děti, dospívající dceru a malého synka. Ptala jsem se jí, jestli nemá v okolí nějakého dospělého, který by tu s ní mohl být, ale ona naprosto odmítá možnost, že bych její dceru poslala domů.

- No teda, to je vážně nezvyklý, podivila se Louisa.

Marion přikývla.

- Připadá mi, že je na dceři hodně závislá. Až je mi jí skoro líto.

- To tam není žádný otec?

- Zdá se, že ne. Ale dost už o nich, jedeme dál. Pokoj číslo šest: délka trvání těhotenství 40 + 0, rodička otevřená na devět centimetrů, první dítě. Jsou z Balúčistánu. On umí trochu anglicky, ale ona moc nerozumí. Snažila jsem se sehnat tlumočnici.

- Z Balúčistánu? Vůbec jsem netušila, že místo s takovým jménem existuje, podotkl někdo.

- Ano, je to jedna z pákistánských provincií, opáčila Marion. - Je ale otázka, jestli nám bude něco platná tlumočnice z urdštiny nebo perštiny, musela by umět místní dialekt.

- Páni, ty máš ale znalosti! poznamenala Iréne, jedna ze starších porodních asistentek.

- Dneska si člověk musí doplňovat vzdělání i v zeměpisu, usmála se Marion. - Fajn, takže pokračujeme, pokoj číslo šest, máme toho hodně, jak jste si jistě všimly. Malin, sedmadvacet let, vícerodička, v prvním těhotenství měla preeklampsii, teď to vypadá dobře, ale je dost vystresovaná, první dítě šlo císařem a u druhého by se tomu ráda vyhnula. Nic nenaznačuje, že by měly nastat nějaké komplikace. Dítě se má k světu, CTG je v normě, jediný háček je v tom, že kontrakce přicházejí nepravidelně. A na osmičce máme Karolinu, ta bojovala celou noc, čeká druhé dítě a vypadá to, že u ní asi dojde na císaře.

Marion klikla myší.

- Dobře, takže v prvním patře máme Marii, která porodila ko-lem čtvrté, je to chlapeček, Apgar skóre 8-8-9, ale hezky se vzpa-matoval. Měl v plicích dost mekonie, takže putoval na poporodní, ale jak jsem říkala, už je na tom dobře. Rodiče byli strašně vyčerpáni, protože je to jejich první dítě a už za sebou mají pozdní samovolný potrat, takže to pro ně byl samozřejmě traumatický zážitek, i když malému vlastně žádné vážnější nebezpečí nehrozilo. Na trojce jsou Renate a Gustav, kterým se narodila dvojčata, chlapeček a holčička, vaginální porod, který probíhal moc pěkně, ale maminka ztratila dost krve, takže teď na tom není nijak slavně. Je potřeba se jí trochu víc věnovat, aby se rozkojila.

Marion hovořila o zbývajících rodičích a Cecilie svědomitě

poslouchala. Myšlenky jí ale stále zalétaly k nastávající mamince na pokoji číslo pět. Profesionální přístup je vždycky na prvním místě. Tak to samozřejmě musí být. Přesto to nedokázala pustit z hlavy.

– Jestli tu pětku nikdo nechcete, ráda si ji vezmu, nabídla se a ani nečekala na odpověď.

– Klidně, přikývla Marion. – A možná by s tebou mohla jít tady Hanna.

Kývla hlavou k jedné ze studentek, budoucích porodních asistentek.

– Moc ráda, odpověděla se zářivým úsměvem dívka.